

Пам'ять під назвою Імперія

КУПИТИ

Магіт Дзmare, амбасадорка маленької космічної станції Лсел, вирушає до багатосистемної Імперії Тейкскалаану, де до неї впродовж п'ятнадцяти років служив посол Аґавн. Вона приземляється у Місті, планеті-столиці, і дізнається, що її попередник помер три місяці тому. Кажуть, смерть спричинив анафілактичний шок. Є підозри, що його вбили. Якщо це правда, дівчині загрожує реальна небезпека.

Відтак Магіт мусить з'ясувати, що сталося насправді, захистити себе, свою незалежну станцію Лсел та інші маленькі станції у їхньому секторі від експансії Тейкскалаану. Того Тейкскалаану, мову й літературу якого вона здавна обожнює ксенофільною любов'ю... Попереду на неї чекає небезпечна гра, оповита технологічними таємницями, за крок до знищення її колиски, її домівки.

ПРЕЛЮДІЯ

У Тейкскалаані вони безмежні: зоряні мапи та висадки.

Ось увесь тейкскалаанський космос розгорнувся в голограмі над стратегічним столом на військовому кораблі «Криваві жнива вознесіння» — на відстані п'яти стрибкових брам і двох тижнів польоту на субсвітловій швидкості від столичної планети-міста Тейкскалаан, — що готовий розвернутися та повернутися додому. Ця голограма — ідилія для картографів: усі ці блискучі вогні — планетарні системи, і всі вони — наші. Цей вид — якийсь капітан дивиться на голографічне відтворення Імперії, поза межі окресленого світу, — оберіть будь-який кордон, оберіть будь-яку спицю того великого колеса, що ним себе вбачає Тейкскалаан, і побачите повторення: сотня таких капітанів, сотня таких голограм. І кожен із цих капітанів веде війська до нової системи та несе із собою всі можливі отруйні дари: торговельні угоди та поезію, податки та обіцянку захисту, енергетичну зброю з чорними жерлами та величну архітектуру нового губернаторського палацу, у серці якого височітиме відкритий променистий храм сонця. Кожен із цих капітанів повторить це знову та перетворить ще одну систему на яскраву крапку на голограмі зоряної мапи.

Ось увесь грандіозний розмах пазурів цивілізації, що простягається в темряві між зірками, розрада для кожного капітана корабля, коли той дивиться в порожнечу й сподівається, що на нього ніщо не подивиться у відповідь. Тут, на зоряних картах Усесвіту, усе поділено на Імперію та решту, на світ і не світ.

«Криваві жнива вознесіння» та його капітан мають зробити ще одну зупинку перед тим, як почати свою подорож назад, до центра свого всесвіту. У секторі Парзравантлак розташована станція Лсел — крихка обертова перлина, тор' діаметром кілометрів тридцять, навколо центральної осі, зависнувши у точці рівноваги між найближчим сонцем і ресурсною планетою поруч. Це найбільша з групи видобувних станцій, які належать до цього невеликого регіону космосу, регіону, який вже торкнулася простягнута рука Тейкскалаану, але який ще не відчув її міцної хватки.

Шатл віддаляється від осі станції, долає кількогадинну відстань до золото-сірого металевго корпусу військового корабля, що чекав на нього, залишає свій вантаж — одну жінку-людину, її багаж, деякі вказівки — і повертається назад неушкодженим. Перш ніж він повернеться, «Криваві жнива вознесіння» вже почне неквапливий рух по вектору до центра Тейкскалаану, підкоряючись субсвітловій фізиці. Зі станції Лсел іще півтора дня буде видно, як він повільно зменшується, поки не перетвориться на маленьку світлову цятку й згасне.

Дарж Тарац, радник з питань шахтарів Лселу, спостерігає, як віддаляється корабель. Від нього віє гігантською прихованою загрозою: нависаючи над станцією, він заступає половину горизонту, видимого з ілюмінатора зали, де засідає Рада Лселу. Для радника таке всеосяжне затемнення знайомих зірок — це ще один доказ того, що Тейкскалаан прагне заволодіти територією станційників. Незабаром може настати день, коли такий корабель не відступить, а розверне сліпучий вогонь своєї енергетичної зброї на крихку металеву шкаралупку, яка містить тридцять тисяч життів, включно з Тарацом, і вичавить їх усіх у смертоносний холод космосу, як насіння з фрукта. Нестримність імперії, вважає Тарац, однозначно призведе до такого сценарію.

Жодної голограми зоряної мапи над стратегічним столом Ради Лселу — лише гола металева поверхня з потертостями, що залишили незліченні лікті. Тарац знову розмірковує над простим питанням: чому загроза від цього корабля, що летить звідси, усе ще видається такою реальною? Він перестає дивитися в ілюмінатор та знов сідає на своє місце.

Нестримність імперії, може, і неминуча, але Дарж Тарац сповнений тихого, рішучого й підступного оптимізму, що нестримність — це не єдиний можливий варіант, і йому відомо про альтернативу вже деякий час.

— Ну, із цим покінчено, — каже Акнель Амнардбат, радниця з культурної спадщини. — Вона відлетіла. Наша нова амбасадорка до Імперії, відповідно до запиту зазначеної Імперії, яку, я щиро сподіваюся, вона триматиме подалі від нас.

Дарж Тарац знає краще: це він відправив останнього посла зі Лселу до Тейкскалаану двадцять років тому, коли був ще чоловіком середніх літ і

любив ризиковані проєкти. Навіть якщо нову амбасадорку вже відправили на шатлі, їй назад її не повернути, ні з чим не покінчено. Він кладе лікті на стіл, як робив усі ці двадцять років, і спирає вузьке підборіддя на ще вужчі долоні.

— Було б краще, — каже він, — якби ми могли відправити її з імаго, що не застарів на п'ятнадцять років. І для неї, і для нас.

Радниця Амнардбат має власний імаго-пристрій — точно відкалібрований неврологічний імплант, який допомагає їй зберігати в пам'яті спогади шести попередніх радників із культурної спадщини, які передаються по імаго-лінії. Проте вона не може уявити, як відстоювати свою позицію перед людьми на кшталт Даржа Тараца, не користуючись досвідом попередніх п'ятнадцяти років. Якби вона стала новою радницею зі спогадами, які застаріли на п'ятнадцять років, то була б калікою. Але Амнардбат знизує плечима, не сильно переймаючись тим, що нова амбасадорка до Імперії не має доступу до таких ресурсів.

— Це ваша проблема, — каже вона. — Ви відправили посла Агавна, і Агавн за двадцять років перебування на посаді не спромігся повернутися більше одного разу, щоб надати нам оновлений імаго-запис. А тепер ми відправили йому на заміну амбасадорку Дзмаре із тим, що він залишив нам п'ятнадцять років тому, і лише через те, що Тейкскалаан попросив...

— Агавн свою роботу виконав, — каже радник Тарац, і радники з гідропоніки та з питань пілотів кивають на знак згоди. Посол Агавн зумів зберегти станцію Лсел та всі інші маленькі станції в їхньому секторі й не дозволив стати легкою здобиччю експансіоністських планів Тейкскалаану. В обмін на це всі радники погодилися не помічати його вади. Тепер, коли Тейкскалаан раптово відправив запит на нового посла, не пояснюючи, що сталося зі старим, більшість членів Ради не поспішає давати оцінку огріхам посла Агавна.

Вони воліють спершу дізнатися, чи він помер, чи був скомпрометований, чи просто став жертвою внутрішніх політичних усобиць в Імперії. Дарж Тарац завжди підтримував його, адже Агавн був його протеже. А Тарац як радник з питань шахтарів є першим серед шістки рівних у Раді Лселу.

— А Дзмаре виконає свою, — каже сенаторка Амнардбат. Серед усіх можливих нових послів вона обрала Магіт Дзмаре, на думку радниці, — ідеальна пара до застарілого імаго, який та носитиме. Ті самі здібності. Те саме ставлення. Та сама ксенофільна любов до культурної спадщини, що не була тією спадщиною, яку захищала Амнардбат. У Дзмаре було задокументоване захоплення літературою та мовою Тейкскалаану. Ідеально підходить для відправки з єдиною наявною копією імаго посла Агавна. Ідеально підходить для того, щоб забрати цю гнилу й згубну імаго-лінію подалі від селу — можливо, назавжди. Якщо Амнардбат правильно все розраховала.

КУПИТИ